

Παξ. Ρόδ. — ΑΒαλαωρ. Έργα 2, 138 ΝΚογεβίν. Έργα 124 ΚΘεοτόκ. Οί σκλάβ. 57 καί Βιργ. Γεωργ. 10: 'Εγώ σ' αγαπάω καί σὺ ἀντίς ὅλο μ' ἀποπαίρνεις Κέρκ. Έλεγα πῶς θὰ βρέξῃ καί ἀντίς εἶναι ξαστεριά αὐτόθ. Έπρεπε νὰ βρέξῃ, ἀντίς βγήκε ὁ ἥλιος αὐτόθ. Εἶχε πολλὰ πράματα νὰ κάμῃ, ἀντίς δὲν ἔκαμε τίποτε Παξ. Έμίλουν του μὲ τὸ καλὸ καί ἀντίς ἐθύμωνεν 'κόμα Ρόδ. 'Η φύσι τῶρα σοῦ φαίνεται σὰν ροδοπράσινη νυφούλλα... ἐμένα ἀντίς μου φανερώνεται σὰν γερασμένη νοικοκυρὰ ΝΚογεβίν. ἐνθ' ἀν. Μὰ σὺ μου φέρνεις ἀντίς δυσκολίες ΚΘεοτόκ. Οί σκλάβ. 57 || Ποιήμ.

Καί μέγα ἀλώνισμα θὰ 'ρῇ μὲ τὲς μεγάλες κάρνες, ἂν κάμῃ ἀντίς ἡσυχὰ πολλή, τὸ θύμωμα τῶν φύλλων

ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 10

Κε ἀντίς ἐγὼ κρυφὰ κρυφὰ ἐκεῖ ποῦ σὲ φιλοῦσα μέρα καί νύχτα σ' ἔσκαψα, τὴ σάρκα σου ἔδαγκοῦσα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Β) Έν συνθέσει 1) 'Απέναντι, παραλλήλως, πλησίον πολλαχ.: 'Αντιβούνιν, ἀντιγώνι, ἀντικούτικας, ἀντικόρδι.

2) 'Αντικατάστασιν κοιν.: 'Αντικλεῖδι, ἀντιπατέρας. 3) 'Αντίθεσιν ἢ ἐναντιότητα κοιν.: 'Αντιγλωσσᾶς, ἀντιγόμαρο, ἀντίθεος, ἀντίλογος, ἀντιμάμαλο, ἀντιμιλῶ, ἀντιπαλεύω, ἀντίπιστος, ἀντίσταυρος, ἀντιστέκω, ἀντιφέγω, ἀντίχριστος. Έντεῦθεν καί ἀντίκαιρα, ἀντίχρονος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κακοῦ.

4) 'Αντίρροπον, ἀντιστάθμισμα κοιν.: 'Αντίβαρο, ἀντιβασταγός, ἀντιβαστῶ, ἀντιβόηθο, ἀντιζύγι, ἀντικορμίζω, ἀντικρατῶ. 5) 'Ανταπόδοσιν σύνθηθ.: 'Αντιβογγῶ, ἀντιβοή, ἀντίγαμος, ἀντίκακο, ἀντικαλημερίζω, ἀντικάλεσμα, ἀντίκαλο, ἀντικάματο, ἀντίλαλος, ἀντίλαμπρο, ἀντίπασσα, ἀντίσπορο, ἀντίφωτα, ἀντίχαρα, ἀντίχαρι. 6) Έπανάληψιν πολλαχ.: 'Αντιβράζω, ἀντιπερνῶ, ἀντισκαφίζω, ἀντιφιλῶ. 7) Προσθήκην πολλαχ.: ἀντιβέγγι, ἀντίθυρα, ἀντίθυρη, ἀντιπροίκι, ἀντιρρίχνω. 8) Έπίτασιν τῆς ἐννοίας πολλαχ.: 'Αντιδαῦλι, ἀντιδέτης, ἀντίζεργα, ἀντιζηλεύω, ἀντίθαμα, ἀντίκρυφα, ἀντιμηνῶ, ἀντίξομπλο, ἀντίξυλο, ἀντίπερα, ἀντιρράβδι, ἀντισακμάζω, ἀντισταυρώνω. 9) Χρονικῶς, πέραν, ἐπέκεινα πολλαχ.: 'Αντιμεθαύριο, ἀντιπροπέρουσι, ἀντίχρονος, ἐντεῦθεν καί ἀντιπρόπαππος. 10) 'Υπὸ τι, ὀλίγον ἐνιαχ.: 'Αντικρυώνω, ἀντισηκώνω, ἀντιφαίνομαι.

ἀντὶ τό, ἀντὶν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀντὶ κοιν. καί 'Απουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. ('Οφ.) ἀδὶ 'Ανδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. 'Ορ.) 'Ιθάκ. Κέρκ. ('Αργυράδ. κ. ἀ.) Κρήτ. (Βιάνν. Σέλιν. κ. ἀ.) Κυδων. Κύθηρ. Κύθιν. Λέσβ. Μακεδ. ('Αρν. Χαλκιδ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (Λεπεν.) κ. ἀ. 'ντὶ Σίφν. ταντὶ Ρόδ. ἀγὶ Λέσβ. (Πλομάρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀντίον. Πβ. ΓΧατζηζωγ. ἐν 'Αθηνᾶ 10 (1898) 541 κέξ. 'Ο τύπ. ταντὶ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἄρθρ. συνεκφορᾶς ὡς καί ἀγγειόπουλλο-ταγγόπον, ἀντερο-τάντερο, οὐράδιν-τουράδιν κττ. Διὰ τὸν τύπ. ἀγί, ὁ ὁποῖος ἀναλογικ. ἐκ τοῦ πληθ. ἀγιά, πβ. ἀγνάντιω-μα-ἀχνιἀγκίωμα, ἀρχοντιᾶ-ἀρχογκιά, δόντιᾶ-δόγκια κττ.

1) 'Όργανον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, κυλινδρικός κανὼν, περὶ ὃν τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον Ρόδ.: 'Άσμ. 'Η βούα σου νὰ τσακιστῇ, τ' ἀντὶ σου νὰ ραῖσῃ κ' ἡ κωππελ-λὰ ποῦ κάθεται νὰ π-πέσῃ ν' ἀρρωστήσῃ (βούα ἀντὶ γούβα=ὁ ὑφαντικός ἱστός). Πβ. Πολυδ. 7, 36 «ἱστουργικός κανὼν... καλούμενος ἀντίον». β) 'Όμοιον ὄργανον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, περὶ ὃ τυλίσσεται ὁ στήμων. Τὰ δύο ἀντία διαστέλλονται ἀλλήλων διὰ τοῦ προσήκοντος προσδιορισμοῦ: Μπροστινὸ ἀντὶ (περὶ ὃ τυλί-

σεται τὸ ὑφαινόμενον), πισινὸ ἀντὶ (περὶ ὃ τυλίσσεται πρότερον ὁ στήμων, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ὑφάνσεως ἐκτυλίσσεται) κοιν. Μπρὸς ἀδὶ, πίσ' ἀδὶ Κύθηρ. Τὸ δεύτερον κατὰ τόπους χαρακτηρίζεται καί ἄλλως: Καταποδ'νὸ ἀδὶ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 'Απάνω ἀδὶ 'Ιθάκ. 'Επρήστην τὸ χέριν μου τῷ ἐγίνην ἀντὶν (διὰ τὸ ὀγκῶδες τοῦ ἀντίου τοῦ φέροντος ὕφασμα ἢ στήμονα) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Γιὰ τ' ἀντὶ ποῦ ἔχει τέσσερεις τρυπες (ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν γιὰτί; ὑπὸ τοῦ ἀπαξιούντος νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἐρωτῶντος. 'Ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 324 κέξ.) σύνθηθ. Γιὰ τ' ἀντὶ ποῦ φαίνουν τοῦ παννὶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Αἶν.) 'Η Παπαντὴ βάζει τοῖς γεροῖς 'ς τ' ἀντὶ (αἱ ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων ἀρχόμεναι μεγάλαι ἐορταὶ λήγουν μὲ τὴν ἐορτὴν τῆς 'Υπαπαντῆς) Αἶγιν. 'Όσο σὲ βλέπω, μαῦρ' ἀντὶ, κεφάλι δὲ σηκώνω (ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ταλαιπωρηθῶμεν πρὸς διεξαγωγὴν ἐπιπόνου ἐργασίας. 'Η μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὑφαινούσης, ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ πλήρες στήμονος ἀντίον) Ζάκ. || 'Άσμ.

Νὰ 'μουν ἀντὶν τῆς βούφας σου, πατὶδκία τῶν ποδιῶν σου, νὰ 'μουν ὁ χαρ'τωμένος σου, νὰ φίλουν τὸν λαιμόν σου (βούφα ἀντὶ γούβα=ὁ ὑφαντικός ἱστός) Κύπρ.

Μὴ μὲ δέρνης, μάννα, μὲ τ' ἀργαλειοῦ τ' ἀντὶ, γιὰτί θὰ δόνε πάρω ἐγὼ τὸν Κωσταντῇ Παξ.

Θέ μου, νὰ ραῖσῃ τ' ἀντὶ, νὰ τσακιστῇ τὸ χτένι Πελοπν. (Συγκρὰ Κορινθ.) γ) 'Ο ὑφαντικός ἱστός ὡς σύνολον Χίος. 'Η σημ. καί μεσν. 'Ιδ. Θησαυρ. 1, 2 σ. 946C «ἀντίον' ἐνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες, insubulum». Πβ. ἀντὶς. 2) Πληθ., δοκοὶ ξύλιναι ἐμπεπηγμέναι ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων τῆς γεφύρας ἐπ' ἀλλήλας καί ἐξέχουσαι ἢ ὑπερκειμένη πλέον τῆς ὑποκειμένης εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἄνοιγμα τῆς γεφύρας νὰ περιορισθῇ καί ἔπειτα νὰ συνδεθῇ διὰ σανίδων Πόντ. ('Οφ.) 3) Τὸ ἔλυμα τοῦ ἀρότρου Κεφαλλ. (πβ. ΠΦουρίκ. ἐν 'Αθηνᾶ 30 (1919) 356 κέξ.) Συνών. ἀλετροπόδι, κουντούρι.

4) Ξύλον παχὺ χρησιμεῖον εἰδικῶς διὰ τὸν εὐνουχισμόν τῶν ζώων διὰ τοῦ λεγομένου κοπανίσματος Κρήτ.

5) Ξύλον κυλινδρικὸν μήκους μιᾶς ὀργυιᾶς, δι' οὗ πιέζουν τὸν ἐντὸς εἰδικοῦ σάκκου ἀκάθαρτον κηρὸν πρὸς ἀποστράγγισιν τοῦ καθαροῦ Σῦρ. 6) 'Ο κατακόρυφος ἄξων τοῦ μυλῶνος περὶ ὃν στρέφεται τὸ ἀπανωλίθι Πελοπν. (Μάν.)

ἀντὶς ὁ, Χίος (Κουρούν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀντί.

'Ο ὑφαντικός ἱστός τῶν τριχίνων ὑφασμάτων, ὅστις εἶναι μεγαλύτερος τοῦ κοινοῦ ἱστοῦ. Συνών. ἀργαλειὸς ἀντρομιδήσιος ἢ χαραυήσιος. Πβ. ἀντὶ 1 γ.

ἀντιβαδιάζω Θεσσ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος ('Αμάδ. Ζυφ. κ. ἀ.) — ΓΜαρχορ. Ποιητ. ἔργ. 43 ἀντιαδιάζω Κάρπ. ἀντιβαδιάζω Νίσυρ.

Έκ τοῦ μεσν. ἀντιβαδιάζω, ὃ ἐκ τοῦ βάδιον-va-dium, περὶ οὗ ἴδ. Δουκ.

1) 'Επὶ μελλονύμφων, κάμνω ὥστε νὰ προτιμηθῶ ἄλλου, παρευδοκίμῳ τινα Κάρπ.: 'Η τάδε ἐντιάδισε τὴν τάδε καί πῆρε τὸν γαμπρὸ (δηλ. ἐπῆρε τὸν γαμβρόν, τὸν ὁποῖον ἡμφεσβήτει ἢ ἄλλη). 2) Δίδω ἐπὶ πλέον, πλειοδοτῶ Νίσυρ. Χίος (Ζυφ.): 'Αντιβάτισσε καί πῆρε τὸ χωράφι Νίσυρ. Συνών. ἀβαντζάρω Α 2, ἀναβαντζάρω 1.

3) Έναντιοῦμαι, ἀντιφέρομαι Θεσσ. Κέρκ. Παξ.: 'Αντιβάδισα 'ς τὰ κέφια τῆς Κέρκ. β) Παρεμβάλλομαι ὡς πρόσκομμα, ἐμποδίζω Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — ΓΜαρ-

